

ЗАСОБИ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ: ПИТАННЯ МЕЖ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВ

Ігор Полукетов,
 юрист компанії "УКРЗЕМКОМ", аспірант НДІ
 інтелектуальної власності АПрН України

Останнім часом у засобах масової інформації та на сторінках науково-популярних видань активно обговорюються питання та проблеми, пов'язані з одним із феноменів нашого часу, який все активніше інтегрується у життя багатьох людей — Інтернетом. При цьому фахівцями аналізуються переваги та недоліки використання можливостей всесвітньої комп'ютерної мережі у всіх сферах людської діяльності, включаючи проблеми, які породжує Інтернет, особливо в сфері його комерційного використання.

У зв'язку із розвитком електронної торгівлі, багато компаній намагаються позначити себе та власні товари і послуги в глобальній мережі Інтернет за допомогою таких засобів індивідуалізації як торговельні марки¹, комерційні найменування, географічні зазначення, які допомагають їм привернути більше уваги покупців-користувачів Інтернет до

своєї діяльності або до власних товарів і послуг, використовуючи для цього, як правило, доменні імена.

Назви доменних імен призначені для полегшення зв'язку між комп'ютерами через Інтернет. Але, оскільки назви доменних імен зручні для використання і запам'ятовування, вони також стали формою позначення ділових підприємств. У даний час назви доменних імен, зазвичай, використовуються в рекламі, в якості зазначення присутності ділового підприємства в мережі Інтернет. Із розширенням мережі Інтернет назви доменних імен все більше вступають в конфлікт із об'єктами права інтелектуальної власності. Виникнення таких конфліктів пов'язане, насамперед, з відсутністю зв'язку між системою реєстрації об'єктів інтелектуальної власності, з однієї сторони, та системою реєстрації доменних імен, з іншої. Адміністрацію системи прав інтелектуальної власності

¹ У зв'язку із застосуванням у спеціальних законах в сфері інтелектуальної власності та Цивільному кодексі України різної термінології, що позначає об'єкти інтелектуальної власності, які виконують функції засобів індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг, в даній статті буде використовуватися термінологія, визначена Цивільним кодексом України. Це пояснюється тим, що Цивільний кодекс України є нормативним актом, що має вищу по відношенню до законів юридичну силу та набрав законної сили пізніше за вказані закони. Для зручності в даній статті буде застосовуватися узагальнюючий термін — "засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг", який об'єднує в собі такі об'єкти інтелектуальної власності як торговельні марки, комерційні найменування та географічні зазначення. Можливість використання такої узагальнюючої категорії зумовлена схожістю функцій, які покликанні виконувати вказані об'єкти інтелектуальної власності.

здійснюють державні організації на територіальній (національній або регіональній) основі. Адміністрацію системи доменних імен, зазвичай, здійснюють неурядові організації, які не зв'язані якими-небудь обмеженнями. Така система діє за принципом "першим прийшов — першим зареєстрований". Назви доменних імен пропонують глобальну присутність в мережі Інтернет як родових доменів верхнього рівня, так і кодів країн доменів верхнього рівня. "Кіберсквотери"² використовують вказані вище відмінності двох систем, користуючись перевагами реєстрації в глобальній системі доменних імен. Останнім часом, у зв'язку із введенням таких нових родових доменів верхнього рівня, як .info, .biz, .coop, .museum, .aero, .name і .pro, збільшилася кількість конфліктів між назвами доменних імен і засобами індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг [1].

З огляду на вищезазначене стає зрозумілим, що постійне збільшення кількості конфліктів в мережі Інтернет пов'язане з тим, що доменні імена мають певну цінність та використовуються для ідентифікації осіб в мережі Інтернет, фактично виконуючи функції, що притаманні засобам індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг. Але при цьому, доменні імена за законодавством України на даний момент не вважаються об'єктами права інтелектуальної власності. Більше того, порядок набуття, використання та захисту прав на них

взагалі не визначений чинним українським законодавством.

Практика свідчить, що найчастіше в мережі Інтернет порушуються права інтелектуальної власності на торговельні марки, тоді як конфлікти з приводу незаконного використання чужих комерційних найменувань та географічних зазначень зустрічаються набагато рідше. Тому в контексті обраної тематики нами буде приділено більше уваги саме конфліктам між правами на торговельні марки та доменні імена в мережі Інтернет. Для висвітлення зазначеної проблематики нам видається необхідним зупинитися на дослідженні правовідносин, що виникають у зв'язку з існуванням в мережі Інтернет конфліктів, пов'язаних із недобросовісною реєстрацією доменних імен, яка порушує права на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг. Оскільки дані питання безпосередньо пов'язані з цивільно-правовим інститутом меж здійснення прав на засоби індивідуалізації в мережі Інтернет, у цьому дослідженні необхідно вирішити наступні завдання:

- розкрити проблематику конкуренції прав на засоби індивідуалізації учасників цивільного обігу, їх товарів та послуг та доменних імен в мережі Інтернет;
- розкрити особливості застосування правової категорії недобросовісного користування правами в мережі Інтернет;
- розкрити деякі особливості меж здійснення, а також зловживан-

² Термін "кіберсквотінг" походить від двох слів англійської мови cyber та squatter, утворюючи разом конструкцію, яку дослівно можна перекласти як "кіберпоселенець". Цим терміном в останній час все частіше позначають осіб, що реєструють доменні імена з недобросовісними намірами або без достатніх підстав на проведення такої реєстрації

ЗАХИСТ ПРАВ

ня правами на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг в мережі Інтернет;

- провести аналіз можливостей застосування загальних положень про зловживання правом для врегулювання конфліктів між користувачами доменних імен та власниками прав на засоби індивідуалізації учасників цивільного обігу, їх товарів та послуг.

Для реалізації поставлених перед нами завдань, звернемось до короткого порівняльного аналізу вітчизняного та зарубіжного законодавства, а також практики розгляду спорів, що ґрунтуються на конфлікті доменних імен і прав на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг в зарубіжних країнах. Розпочавши з осмислення ідей і системи базових, змістовних понять, що лягли в основу всесвітньої системи доменних імен, ми, як наслідок, обов'язково прийдемо і до аналізу протилежних груп інтересів.

Статистика свідчить, що кількість спорів між претендентами на доменні імена невпинно зростає. На думку директора Центру посередництва і арбітражу Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) Френсіса Гуррі, це *"[...]можна пояснити важливістю мережі Інтернет для бізнесу. Однак існує й інша обставина, яка зумовлює збільшення спорів: доступність доменів перетворила їх в ідеальний плацдарм для недобросовісної конкуренції"* [2].

Однією із головних проблем в сфері захисту прав інтелектуальної власності на сьогодні є те, що спеціального законодавства про захист інтелектуальної власності в мережі Інтернет в жодній з країн не існує.

Тому захист прав власників об'єктів інтелектуальної власності у випадку використання останніх в мережі Інтернет відбувається, зазвичай, на підставі спеціальних законів в сфері інтелектуальної власності, які прийняті у більшості розвинутих країн світу. У Великобританії, наприклад, використання доменних імен регулюється законодавством, яке встановлює права на окремі об'єкти інтелектуальної власності. Зокрема, права на торговельні марки врегульовано Актом про торговельні марки 1994 року, за яким, у разі реєстрації особою доменного імені, що включає у себе торговельну марку, така особа порушує положення зазначеного нормативно-правового Акта. У відповідності до ст. 10 вказаного Акта, порушення має місце у випадку, коли винна особа демонструє наявність нібито існуючого взаємозв'язку між ним і власником торговельної марки.

Як правило, положеннями аналогічних законів у інших країнах (наприклад США, Німеччини, Росії, України) закріплено, що власник прав на торговельну марку, комерційне найменування або географічне зазначення має виключне право на використання таких прав з комерційною метою. Порушенням прав власника торговельної марки визнається використання тотожного або схожого з торговельною маркою позначення у комерційній діяльності без дозволу власника прав у відношенні тотожних або схожих товарів і послуг, що створює можливість змішування останніх на ринку. Судова практика таких країн, базуючись на нормах спеціальних законів про торговельні марки, визнає порушенням прав власника торговельної марки несанкціоноване використан-

ня в доменному імені позначення, що тотожне або схоже з торговельною маркою, яка використовується у відношенні тотожних або схожих товарів і послуг. У багатьох судових рішеннях, що прийняті в спорах про доменні імена, вказується на те, що використання у якості доменного імені позначення, яке тотожне або схоже з торговельною маркою і використовується у відношенні тотожних або схожих товарів і послуг особливо, що не має на це дозволу власника прав на торговельну марку, створює загрозу змішування товарів і послуг на ринку і є недобросовісним використанням прав [3, С. 54].

Одним із найбільш відомих прецедентів, який фактично визначив наступну судову практику у відношенні конфлікту торговельних марок і доменних імен не тільки в Англії, але і в США та багатьох країнах Європи, стала справа *Marks&Spencer plc.v One in a Million Ltd* (1998, СА).

Основною сферою діяльності компанії *One in a Million Ltd.* була реєстрація у якості доменних імен торговельних марок і фірмових найменувань без згоди їх власників з наступним продажем таких доменних імен. Позивачем у справі виступила відома компанія *Marks&Spencer plc.*, яка звинуватила Відповідача в незаконному використанні бренду компанії, під яким малася на увазі репутація компанії *Marks&Spencer plc.* і права на торговельну марку та фірмове найменування. Представники Позивача заявили, що дії Відповідача представляють загрозу для подальшого використання торговельної марки і ділової репутації (*good will*) компанії і вимагали заборонити використання доменного імені.

Відповідач погодився з тим, що торговельна марка Позивача добре відома у світі і містить у собі набір прав, які стосуються ділової репутації компанії. Він не заперечував, що доменне ім'я було зареєстроване ним для продажу власникам бренду, оскільки ті не мають можливості зареєструвати доменне ім'я повторно, або колекціонерам, але не погоджувався з тим, що це загрожує використанню торговельної марки.

В результаті розгляду справи, позов компанії *Marks&Spencer plc.* був судом задоволений. Апеляційний суд відмовив Відповідачу у задоволенні апеляційної скарги і видав наказ про постійну заборону використання фірмою *One in a Million Ltd.* доменного імені, що містить у собі торговельну марку компанії *Marks&Spencer plc.* Суд ухвалив, що реєстрація такої добре відомої торговельної марки, як *Marks&Spencer*, у якості доменного імені викликає у інших осіб враження про те, що особа-власник доменного імені пов'язаний із власником прав на торговельну марку. Крім того, реєстрація таких доменних імен серйозно порушує *good will* Позивача, якому була або могла бути нанесена шкода. Суддя у справі Віце Канцлер Сер Ричард Скотт зазначив, що доменні імена, які містять у собі чужі комерційні позначення, слід розглядати як інструмент цивільно-правового шахрайства. Подібні дії порушують права і створюють реальну можливість завдання шкоди правовласникам, а також свідчать про нечесні наміри особи (у даному випадку — Відповідача), мотивом якого було отримання грошової винагороди під загрозою продажу доменного імені третім особам, що могло спричинити негативні наслідки для ділової репутації Позивача [4].

ЗАХИСТ ПРАВ

Розгляд даного спору, і особливо, рішення у справі свідчать про те, що судді зробили основний акцент саме на порушенні не тільки і не стільки права на торговельну марку, скільки на завданні шкоди шляхом "цивільно-правового шахрайства", яке полягало у недобросовісному використанні власного права на реєстрацію доменного імені в мережі Інтернет, порушивши тим самим права на ділову репутацію іншої особи (Позивача). Даний склад цивільного правопорушення дуже вдало розкриває сутність передбаченого Цивільним кодексом України, а саме ч. 3 ст. 13, поняття зловживання правом, яке могло б бути застосовано і українським судом для аргументації мотивувальної частини при винесенні рішення в подібному спорі.

Для того, щоб мати можливість на практичних прикладах проаналізувати випадки недобросовісного користування правами, а також зловживання правами в мережі Інтернет, звернемось до практики розгляду справ Центром Всесвітньої організації інтелектуальної власності по арбітражу та посередництву (далі Центр ВОІВ), який є спеціально створеним органом для розгляду в порядку провадження третейського суду справ, що стосуються доменних імен і прав інтелектуальної власності. Провадження в Центрі ВОІВ здійснюється на підставі спеціально розроблених "Єдиних правил вирішення спорів про найменування доменів".

Так, 12 жовтня 2000 року Центром ВОІВ була розглянута справа за позовом відомої співачки *Мадонни* (США) проти реєстрації найменування домену "madonna.com", що належав громадянину США *Дану Парізі*. Арбітр, виносячи рішення у справі

відзначив, що не отримав задовільних пояснень від Відповідача у відношенні обраного останнім для реєстрації доменного найменування. Посилання Відповідача на те, що "мадонна" — звичайне слово, яке наводиться у словниках, суд не прийняв, враховуючи зміст сайту, який мав порнографічний характер. Як виявилось, власник сайту виявив передбачливість, попередньо зареєструвавши словесне позначення "MADONNA" у якості торговельної марки в Тунісі, що фактично могло означати неможливість застосування спеціального законодавства про торговельні марки, адже в такому випадку у якості доменного імені використовувалась захищена власними правами Відповідача торговельна марка. Однак цікавим у даному рішенні є як раз те, яким чином арбітр мотивував задоволення позову. Цілком справедливо пославшись на те, що у Тунісі відсутня система експертизи заявленого позначення по суті, арбітр не прийняв даний факт як доказ законних інтересів Відповідача, оскільки метою такої недобросовісної реєстрації була спроба уникнути винесення рішення на користь співачки *Мадонни* [5, С. 67].

У даному спорі позов був задоволений на тій підставі, що Відповідач, зловживаючи власним правом, зареєстрував на своє ім'я загальновідоме позначення "Мадонна" в країні, де система реєстрації прав на торговельні марки є однією з найбільш ліберальних, а згодом, захищаючись таким правом, зареєстрував на свої ім'я домен у мережі Інтернет. Тобто в даній ситуації недобросовісна особа (Відповідач) скористалася своїм правом на реєстрацію торговельної марки та до-

менного імені, але і в першому, і в другому випадках порушила права та законні інтереси іншої особи — співачки Мадонни, оскільки завдала або могла завдати останній шкоду, що підпадає під ознаки так званого "зловживання правом". Якщо спробувати розглянути даний спір з точки зору застосування українського законодавства, то можливо зазначити, що здійснення таких дій за законодавством України може тягнути за собою такі наслідки як відмова у захисті прав, які і застосував в аналізованому спорі арбітр Центру ВОІВ.

Досить цікавим, з точки зору досліджуваної в рамках даної статті проблематики, є розгляд Центром ВОІВ спору між *Монті Робертсом* (Позивачем), одним із власників компанії *Monty and Pat Roberts, Inc.* (США), яка займається продажем і тренінгом коней та громадянином США *Білом Кейтчем* (Відповідачем). Позов було подано у відношенні назви домену "montyroberts.net", який був зареєстрований на ім'я Біла Кейтча.

Позивач, відомий в США і за кордоном як жокей, переможець міжнародний перегонів, автор книг присвячених вихованню і тренуванню коней. Відповідач під час розгляду справи заявив про те, що створював сайт для розміщення інформації, що стосувалася Монті Робертса, зокрема критичної інформації у відношенні його методів виховання коней.

Розглядаючи питання про наявність законних інтересів, арбітр відзначив, що вказану назву домену Відповідач використав для привернення уваги користувачів мережі Інтернет до власного сайту з метою отримання прибутку, оскільки відвідувачі сайту думали, що власником

останнього є Монті Робертс. Захист Відповідача будувався на тому, що він хотів привернути увагу публіки до тієї шкоди, яку завдає нібито сумнівна техніка виховання коней, яка викладалася Робертсом. Тому закриття сайту, на якому люди, що знають обговорювану техніку виховання, мають можливість висловити незадоволення нею, на думку Відповідача, стало б порушенням права на свободу слова. Він заявив, що публічні фігури відкриті для критики у вільному суспільстві.

Питання про можливе порушення свободи слова — це досить серйозне звинувачення, яке цього разу в рамках Центру ВОІВ було піднято вперше. Дана проблема була ретельно досліджена, в результаті чого на наступному засіданні арбітр відзначив, що право свободи слова, яке включає вільне поширення інформації, в тому числі через мережу Інтернет, є незаперечним. Однак, ставлячи на ваги право Позивача на знак та право Відповідача на вільне вираження своїх поглядів, арбітраж прийшов до висновку, що *Відповідач "неприпустимо використав у своїх інтересах комерційні інтереси позивача на знак"* [5, С. 67] і в той же час "право виражати свої погляди не є правом, аналогічним праву на використання чужого імені для ідентифікації себе у якості джерела цих поглядів" [5, С. 67]. Підводячи підсумки, можна зазначити наступне: те, що основною метою Відповідача у створенні сайту було бажання критикувати Позивача, не виключає факту, що він прямо або опосередковано пропонував до продажу товари зі свого сайту і з інших сайтів, пов'язаних з ним гіперзсилками.

Рішення арбітрів у даній справі виносилося із врахуванням великої

ЗАХИСТ ПРАВ

значущості добре відомих найменувань для привернення уваги до доменів відвідувачів сайтів, які можуть мати думку, що знаходяться на сайті відомої особи, яка є власником прав на торговельну марку, комерційне найменування або географічне зазначення. Не слід забувати й про те, що подібна поведінка відповідачів зумовлена досягненням комерційної мети. Розглядалися і інші факти у подібних справах, зокрема пропозиції власників доменів продати їх не лише самій відомій особі, але також і третім особам.

У деяких випадках в якості доказів недобросовісності реєстрації використовується інформація про наявність у відповідача численних реєстрацій найменувань доменів, що містять імена відомих людей або використовують засоби індивідуалізації. Наприклад, в ході розгляду вищенаведеної справи *Монті Робертс v. Біл Кейтч арбітр відзначив, що "відповідач використав доменне ім'я "montyroberts.net" для привернення Інтернет — користувачів до свого сайту за допомогою введення в оману його схожістю до ступеню змішування із знаком позивача, причому це робилося для отримання як прямої, так і опосередкованої вигоди"* [5, С. 68]. Враховуючи, що відвідувачі сайту відповідача, введені в оману схожістю домену з іменем відповідача, можуть скористатися комерційною пропозицією і відмовитися від наступних пошуків, які могли б привести їх на сайт позивача (що загрожувало останньому нанесенням фінансової шкоди), арбітр визнав питання про недобросовісність доведеним.

Підводячи підсумки даного дослідження, з нашої точки зору, необхідно відзначити, що конфлікти,

які виникають в мережі Інтернет у зв'язку з використанням права інтелектуальної власності на засоби індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів та послуг в більшості випадків намагаються врегулювати за допомогою спеціальних законів у сфері інтелектуальної власності. При цьому, правовідносини, які виникають у зв'язку із співіснуванням доменних імен та засобів індивідуалізації учасників цивільного обороту, їх товарів і послуг на даний момент врегульовані явно недостатньо, тому складається ситуація за якої власники прав інтелектуальної власності, не мають можливості захистити такі права за допомогою спеціального законодавства в сфері інтелектуальної власності. У зв'язку із чим, можливо зробити висновок, що апелювання осіб, які захищають власне право інтелектуальної власності, а також науковців, які досліджують питання захисту прав інтелектуальної власності в мережі Інтернет, до загальних норм цивільного законодавства, в тому числі, п. 6 ч. 1 ст. 3 ЦК України (добросовісність користування правами) та ч. 3 ст. 13 ЦК України (заборона вчинення дій з наміром завдати шкоди іншій особі, а також зловживання правом в інших формах) — є невинуватим та цілком виправданим.

Зокрема, у роботі В.О. Калятина застосування норм про заборону зловживання правом пропонувалося в ситуації, "*[...]коли особа, що має однакове із відомою особою прізвище, реєструє відповідне доменне ім'я в розрахунок на наступний перепродаж даного доменного імені цій відомій особі"* [6]. Ю.Л. Німець, у свою чергу, припустив можливість звернення до норми про заборону

зловживання правом інтелектуальної власності у випадках, "[...]коли доменне ім'я, що тотожне або подібне до ступеня змішування з товарним знаком (знаком обслуговування) третьої особи, належить фізичній особі (що виключає застосування законодавства про конкуренцію), яка або не використовує його взагалі, або не застосовує у відношенні однорідних товарів (не порушуючи, таким чином законодавства про товарні знаки)" [7].

На підставі проведених досліджень, а також викладених у цій статті матеріалів, можливо припустити, що, крім наведених випадків, застосування норм про заборону зловживання правом є можливим у таких випадках:

- коли власник прав на торговельну марку реєструє доменне ім'я на себе, але при цьому обмежує права на реєстрацію такого доменного імені іншого законного власника прав на тотожну (або схожу) торговельну марку, яка зареєстрована за іншими класами товарів і послуг (які не є однорідними). В такому випадку, у разі виникнення конфлікту, необхідно дослідити відсутність зловживання правом;
- коли власник прав на один об'єкт інтелектуальної власності реєструє доменне ім'я на себе, але при цьому обмежує права іншого законного власника прав інтелектуальної власності, який має зареєстровані права на інший об'єкт і розраховував зареєструвати доменне ім'я на себе;
- коли застосовується варіант так званого "зворотного захоплен-

ня". Тобто для того, щоб вступити у правовий конфлікт з метою отримання прав на доменне ім'я, яке є відомим або має певну цінність, недобросовісна особа, зловживаючи правом, спочатку реєструє на своє ім'я торговельну марку, а згодом подає позов до власника доменного імені про заборону використання останнього та передачу прав на нього до власника прав на торговельну марку. Як видається, єдиним правовим механізмом, який дозволяє на сьогоднішній день захиститися від такого роду нападів для добросовісної особи, є апелювання до норм про заборону зловживання правом (ст. 13 Цивільного кодексу України) та звернення до суду з вимогою припинити зловживання правом недобросовісної особи.

Основним підсумком цього етапу дослідження став сформульований автором висновок про те, що у випадках зі "зловживанням правом" в мережі Інтернет порушується рівність потенційних можливостей суб'єктів права до дії, або, інакше кажучи, страждає юридично визнана свобода, що надається в однаковому обсязі об'єктивним правом кожному з членів суспільства на певному етапі розвитку правової системи. Тому, на підставі викладених у статті досліджень, нами зроблено висновок, що для захисту прав на засоби індивідуалізації, у разі їх порушення в мережі Інтернет шляхом використання в доменних іменах, необхідно застосовувати статтю 13 Цивільного кодексу України. ◆

Література:

1. *Вопросы, касающиеся названий доменов в Интернете: Рекомендации*

- Генеральной Ассамблеи Всемирной организации интеллектуальной собственности. — Женева., 2004. — 3 с.
2. Особливості набуття права власності на доменні імена // Фонд інформаційне суспільство. Інтернет ресурс: www.isu.org.ua.
 3. Серго А., Воробьев А. Зарубежная практика разрешения конфликта доменное имя — товарный знак // ИС. Промышленная собственность, — 2004, — № 2. С. 53—59.
 4. Чупрова А. Юридические аспекты защиты доменных имен // Интернет ресурс: [www.sartraccc.sgar.ru](http://www.sartraccc.sgar.ru;);
 5. Оплачко В. "Звёздные" домены в сети "Интернет" // ИС. Промышленная собственность, — 2005, — № 10. С. 64—74.
 6. Калятин В. Доменные имена. // М.: ИНИЦ Роспатента, 2002. — С. 144.
 7. Немец Ю. Новый объект права интеллектуальной собственности // Хозяйство и право, — 2001, — № 5. С. 18.

ЦІКАВО ЗНАТИ

ІСТОРІЯ КУЛЬКОВОЇ РУЧКИ

Винахід кулькової ручки належить одному угорському журналісту на ім'я Джозеф Ласло Біро. Через те, що йому доводилося багато писати звичайним пером, що вимагало чорнильниці і залишало ляпки. Тому він і скронструював кулькову ручку наприкінці 1930-х років.

Винахід здавався багатообіцяючим у грошовому плані. Майже відразу патент на виробництво кулькових ручок викупили ВПС Великобританії для своїх пілотів. Далі Біро подався до Аргентини і перереєструвавши свій патент продав його за \$1 млн компанії Eversharp. Аргентинська компанія налагодила перше у світі масове виробництво кулькових ручок для всіх.

Але коли Eversharp стала замислюватися над захопленням світового ринку, трапилася неприємність, викликана відсутністю сучасної системи РСТ. Кулькова ручка була запатентована автором лише в Угорщині й Аргентині — там, де він жив. Для того щоб не допустити використання свого винаходу у світовому масштабі, Біро треба було б власноруч запатентувати винахід у всіх країнах світу.

Один американський комівоєжер Милтон Рейнолдс, подорожуючи Аргентиною придбав на вулиці кілька ручок. Навівши довідки, що цей угорський винахід запатентовано тільки у двох країнах, а найбагатший ринок США не закритий для нього ніякими патентами. У 1943 р. Рейнолдс запатентував кулькову ручку в США і налагодив її виробництво. Успіх був величезним. Тільки за один день в одному магазині було продано 10 000 штук кулькових ручок. Мільтон став мільонером.

Автор винаходу спробував відстояти своє право на патент в американському суді, але програв.

За матеріалами: <http://www.basik.ru>